

KATE HARRISON

Soul

HET NET SLUIT ZICH

Fire

the house of books

Oorspronkelijke titel: Soul Fire

Oorspronkelijke uitgave: Orion Children's Books

Copyright © 2012 Tekst Kate Harrison

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Valérie Janssen

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3695 5

NUR 285

D/2013/8899/19

www.soulbeach.org

www.kate-harrison.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er gaat een nieuw dodelijk slachtoffer vallen, dat voel ik.

Misschien heb ik wel een zesde zintuig ontwikkeld toen ik me voornam dat ik de laatste persoon zou zijn die Meggie Forster had vastgehouden. De laatste die haar huid had aangeraakt. De laatste die haar haren had geborsteld.

Het was geen moord. Ik beschermde haar juist tegen de anderen, degenen die haar gezicht, haar naam, haar ziel wilden exploiteren.

Toch spraken de nieuwsberichten van een slachting. Nee! Ze verliet de wereld heel rustig onder dat donzen kussen. Daar heb ik wel voor gezorgd.

Ik ben ziedend om die onjuiste verhalen, ook al probeer ik kalm te blijven. Van Alice word ik kalm. Ze is echt net zo stralend als haar oudere zus, maar in tegenstelling tot Meggie ziet Alice zelf niet dat ze bijzonder is. Daardoor is ze me natuurlijk nog dierbaarder.

Haar obsessie met de waarheid vormt echter een gevaar voor ons allebei. Een onschuldig kind als Alice beseft niet dat er in deze akelige wereld miljarden versies van de waarheid bestaan. Als ze mijn versie niet kan accepteren, is een nieuw dodelijk slachtoffer onvermijdelijk.

I

Geluk is heel eenvoudig. Het enige wat je ervoor nodig hebt, zijn de mensen van wie je houdt.

Na Meggies dood dacht ik dat ik nooit meer gelukkig zou worden. Toch ben ik nu hier op The Beach waar het leven absoluut hemels is. Ik hoor mijn zus, die patronen in het zand zit te tekenen, zachtjes neuriën. Ik voel de warmte van de zon op mijn huid, de aanraking van Danny's lijf tegen dat van mij, en de hangmat die zachtjes heen en weer wiegt in de zeebries.

Hoeveel mensen krijgen nu zo'n tweede kans?

'Lig je weer te dagdromen, Alice?'

Ik aarzel even voordat ik mijn ogen opendoe, want de angst dat dit op een dag zomaar kan verdwijnen, is altijd aanwezig.

Danny is er echter nog en zijn gezicht is zo dicht bij dat van mij dat ik maar niet kan besluiten of ik hem zal aanraken of hem alleen maar zal bewonderen: ogen zo groen als een tropische lagune, blond haar dat krult na het zwemmen (hij vindt het verschrikkelijk, ik vind het prachtig), lippen die zo perfect op die van mij passen dat het zonde zou zijn om ze niet nog een keer te kussen...

'Waarom zou ik dagdromen?' fluister ik. 'Alles wat ik wil, is binnen handbereik.' Om dit te bewijzen steek ik een arm uit en pak ik zijn hand vast.

'Het goede antwoord.' Hij buigt zich naar me toe om me te zoenen.

'Alsjeblieft, zeg! Jongens! Kunnen jullie elkaar niet eens één mi-

nuut loslaten? Straks moet ik nog een emmer water over jullie heen gooien, zoals ze dat ook bij honden doen!

Javier is de zandkorrel in de parel van het paradijs: sarcastisch, soms ook wreed. Ik kan me Soul Beach echter niet zonder hem voorstellen. Elke groep heeft een grappenmaker nodig. Sommige van zijn grappen zijn een beetje aan de duistere kant, maar hij is dan ook dood. Daarvan zou iedereen een vreemd gevoel voor humor krijgen.

Danny en ik glimlachen naar elkaar. Misschien moeten we iets beter ons best doen om een beetje sociaal te zijn.

We fluisteren: 'Drie, twee, een...' en laten ons dan uit de hangmat op het zachte bed van kussens onder ons vallen. Wat we ook proberen om dit elegant te doen, het lukt nooit. Misschien komt dat wel doordat we de verleiding niet kunnen weerstaan om ons tot op het allerlaatste moment aan elkaar vast te klampen.

'Wat een gratie!' merkt Javier spottend op en mijn zus giechelt. Het strandleven lijkt haar steeds beter te bevallen. Haar haren zijn blonder, haar glimlach die toch al een miljoen dollar waard was, is nu minstens een miljard waard. Toen ze nog leefde, zeiden de mensen van het televisieproductiebedrijf steeds tegen haar dat ze moest afvallen – 'op de televisie ziet iedereen er vijf kilo zwaarder uit en het publiek stemt alleen op slanke meisjes' – maar nu is ze gelukkig met zichzelf en heeft ze weer een prachtig figuurtje.

Danny en ik bekijken Meggies tekening. Het is een paradijsvogelbloem met spitse bladeren die als vleugels omhoogsteken. 'Je hebt onvermoede talenten, zusje.'

Ze lacht. 'Ik laat me inspireren door de schoonheid van The Beach, die te danken is aan een Very Important Person.'

Ik bloos. Toen ik hier de eerste keer aankwam, was het mooi, maar kaal. Er schoten geen exotische bloemen op uit het zand, er waren geen kleurrijk getooide vogels die sierlijk langs de blauwe lucht zweefden of naar de oceaan doken waar glinsterende vissen door het warme water zigzagden.

Nadat ik een wanhopig meisje dat Triti heette, had geholpen te

ontsnappen, kreeg The Beach iets extra magisch voor iedereen die achterbleef – bijna alsof ik door te doen wat juist was een heel nieuwe laag ervaringen had aangeboord.

Sinds die tijd... kan ik maar niet wennen aan de gedempte toon die de Gasten op Soul Beach aanslaan wanneer ze het over mij hebben. En al helemaal niet aan de manier waarop Méggie over me praat. Toen ze nog leefde, was zij de ster: de mooiste, slimste, meest getalenteerde zus.

Tegenwoordig ben ik juist degene die opvalt. Iedereen wil graag een Bezoeker, maar ik ben de enige die iedereen zich kan herinneren. In mijn echte leven ben ik pas zestien. Ik kan nog niet eens autorijden.

Hier verander ik echter levens – ook levens na de dood. Tuurlijk, The Beach lijkt wel een paradijs, maar er is geen uitgang. Tenzij ik het mysterie rond de dood van een Gast oplos, zoals ik voor Triti heb gedaan. Dan pas kunnen ze rust vinden. Of in elk geval verdwijnen. Niemand weet waar ze dan naartoe gaan.

De dood van mijn zus is natuurlijk de reden dat ik hier ben. Haar moordenaar loopt nog steeds ergens vrij rond en uitzoeken wie Meggie heeft vermoord, heeft mijn hoogste prioriteit. Hoewel ik doodsbang ben dat ik haar en ook The Beach voorgoed zal verliezen als het me lukt.

‘Je bent geweldig, Alice Florence Forster. Besef je dat wel?’ zegt Meggie. ‘Waag het niet om me te verlaten, oké? Nooit.’

Ik glimlach naar haar, maar zeg niets, want ik kan haar dat niet beloven en dat weet zij ook. Er kan van alles gebeuren.

Een stukje verderop lopen een paar Gasten tot aan hun nek in de baai om vis te vangen. Het gerucht gaat dat de vangst later, nadat de zon is ondergegaan, zal worden gebarbecued. Dan ga ik waarschijnlijk weg, want het enige wat ik hier niet kan, is proeven. Soms vergeet ik dat helemaal, dan steek ik een hand uit naar een schijf mango of een ijskoud biertje en wanneer ik dit dan naar mijn lippen breng, smaakt het naar as...

Of nog erger, naar niets. Het verbreekt altijd meteen de betove-

ring van The Beach en brengt me terug op aarde, naar mijn rommelige kamer waar ik over mijn laptop gebogen zit. Dan begint de twijfel weer te knagen: is soulbeach.org bedrog of anders een of ander droombeeld dat ik zelf heb verzonnen, omdat ik de gedachte dat Meggie dood is niet kan verdragen?

Haar omhelzingen, Danny's kussen en zelfs Javiers beledigingen komen echter veel reëler over dan huiswerk, klusjes in huis en bitterkoude aprilstormen.

'Zit je nu alweer te dagdromen?'

Ik knipper met mijn ogen. 'Ik zit helemaal niet te dag...'

Opeens dringt het tot me door dat ik wel degelijk heb zitten dagdromen, want er is iets veranderd. Meggie en Javier zijn verdwenen, Gasten rennen naar de waterkant en heel in de verte is een enkele gedaante zichtbaar, een hoofd dat maar net boven de golven uitkomt.

De zwemmer heeft het zo te zien moeilijk, ook al kun je in het water bij Soul Beach onmogelijk verdrinken. Je kunt niet twee keer doodgaan.

'Het is een nieuweling,' zegt Danny.

Ik draai me naar hem om. 'Een nieuwe Gast?'

Hij probeert te glimlachen. 'Dat moet haast wel. Arme donder. Zo komen we hier allemaal aan, als schipbreukeling. Ik weet nog goed dat ik hier zelf hoestend en knipperend met mijn ogen aanspoelde. Ik snapte er helemaal niets van. Waar was ik? Leefde ik nog? Wie waren al die mensen?' Hij huivert en staat dan op. 'Kom mee. Je wilde The Beach toch begrijpen? Dan kun je maar beter met eigen ogen zien hoe het allemaal begint.'